The Classical Review

<http://journals.cambridge.org/CAR>

Additional services for *The Classical Review*:

Email alerts: [Click here](#)

Subscriptions: [Click here](#)

Commercial reprints: [Click here](#)

Terms of use : [Click here](#)

De Antiquissimis Theocriti Membranis

U. de Wilamowitz-Moellendorff

The Classical Review / Volume 20 / Issue 02 / March 1906, pp 103 - 104

DOI: 10.1017/S0009840X00993788, Published online: 27 October 2009

Link to this article: http://journals.cambridge.org/abstract_S0009840X00993788

How to cite this article:

U. de Wilamowitz-Moellendorff (1906). De Antiquissimis Theocriti Membranis. The Classical Review, 20, pp 103-104 doi:10.1017/S0009840X00993788

Request Permissions : [Click here](#)

by the mechanical inventions of the later Greeks, in fifteen thousand Teubner pages of post-Demosthenean authors I have been able to find but one solitary spectre of a *subjunctive* perfect; the optatives may be

counted on the fingers of one hand; while active retroactive perfect imperatives—*εὐρών απαγγελέω*.

J. E. HARRY.

CINCINNATI, Jan. 8, 1906.

DE ANTIQUISSIMIS THEOCRITI MEMBRANIS.

BUCOLICOS Graecos cum nuper in Classicorum Oxoniensium collectione edidissem, huius ephemeridis hospitium impetravi, ut inter Britannos profiterer quae per oblivionem meam omissa esse gratissimo C. Wendelii v. d. admonitu comperi.

Rettulerat C. Wessely, chartarum Aegyptiacarum investigator spectatissimus, in Studiorum Vindobonensium volumine octavo p. 221–30 de codicis Theocritei membranacei laciniis quae in bibliotheca nationali Parisiorum numero 6678 notata sunt. Eiusdem codicis fragmentum Vindobonam devenit in thesaurum papyrorum Rainerianarum, quod idem Wessely edidit (Mitteilungen aus den Papyri Rainer anni 1887, p. 78). Qui codex saeculo quinto scriptus esse fertur ita ut triceni bini versus in pagina legerentur, sed dinumeratis versibus carminum ordo non potest investigari, cum et incertum sit, quomodo carminum principia distincta fuerint, nec desit exemplum versuum omissorum et postmodo additorum. Lacinae tam exiguae sunt ut paucae tantum litterae versuum horum supersint: Theocrit. 1. 14–19, 27–32, 46–52, 59–65, 4. 34–38, 5. 3–8, 50–56, 83–89, 13. 53–66 Baccharum, quod carmen vulgo dicitur Theocriti 26, in editione mea Appendicis est 4. vers. 10–20, Theocr. 15, 15–25, 48–59, 16. 6–31, 40–64, 22. 33–35, 65–68.

Scriba munere suo functus est neglegentissime; corrector multa emendavit addiditque saepe accentus spiritusque; nec tamen non neglexit turpia vitia, velut 16. 21 in versu a scriba postmodo inculcato *οισετε μηδεν* pro genuino *οϊσεται οὐδέν*, et intulit adeo falsa, velut 16. 61 *οἷα*, cum scriba verum dedisset quod etiam libri nostri tenent *οῖσα*. Vocales iam tunc modo ad vulgarem pronuntiationem, modo ad falsam Doridem erant ita deformatae, ut solent esse in codicibus Byzantinis. Qualia omnino spernenda esse usus docuit. Exemplum adfero 5. 50 *τιδε πατησης* (τῆδε vel τείδε πατησεῖς); 15. 48 *δαληται* (δαλείται), 54 *φενξει* (φενξή). Magis etiam corruptum 5. 85 *προθέρεῖσα* (προθορεύσα), ubi corrector tantum prius *ρ* delevit. Itaque vix ullius momenti quod Bacch. 13 *βακχω*

recte legitur, dudum contra codicum nostrorum *βάκχων* restitutum. Novis talis codicis lectionibus quam maxime diffidendum est, ac ne commemoratione quidem dignos habeo errores quales sunt 16. 24 *τινι δουναι αοιδω* (*αοιδῶν*), 15. 25 *τυ ιδοισα*, quidquid praeterea olim ibi fuit; verum *και ιδοῖσα τυ* tenent codices nostri. Etiam minus ex incertissimis apicum reliquiis, quas Wessely 1. 46, 13. 65, 16. 30 dispicere sibi visus est, novas comminisci lectiones licet.

Nihil igitur ad ipsa poetae verba rectius scribenda proficimus; sed in adnotatione nonnulla locum sibi flagitant. 16. 16 *αυρεται* est, ubi *οϊσεται* recte et Ambrosianus K et stirps Φ praebent; *αῦρεται* deteriores tantum exhibent, quorum usum nullum esse in libro meo, Textgeschichte der Bukoliker, 56sq., demonstravi. Ibidem de 16. 42 et 44 dictum est, in quibus lectiones Φ, quamquam haud verae, in membranarum Parisinis comparent, et 44 quidem *θεῖος* (sive *ὁ θεῖος*) iam a Syriano lectum esse sciebamus. Denique 13. 61 versus spurius deest, ignoratus a scholiis et ab uno codice Ambrosiano.

Maxime memorabile quod carmen *Ἀῆναι* inscriptum post Hylam legitur, cum praeterea tantum in libris BCD servatum sit, i.e. in familia Π, idque longe a vere Theocriteis remotum. Colligendumne est, receptum id olim esse in Syllogam mere Theocriteam? Non dixerim. Demonstravi enim distinguendos esse carminum greges 1. 3–13, et 14. 2. 15–18 et ea carmina quae Φ et Π peculiariter habent, quae tamen mihi videbantur ad unam redire eandemque Bucolicorum appendicem. Itaque in codice quinti saeculi et lectiones stirpi Φ peculiare et carmen stirpi Π peculiare simul inveniri a rationibus meis minime abhorret. Gregum vero illorum ordinem perturbari novum quidem est, sed novum libri scholiis non instructi neglegenterque exarati vitium.

Commodo autem accidit, ut his ipsis diebus alterum ordinis carminum perturbati exemplum animadverterem in frustulo membranaceo quod inter papyros musei Berolinensis est 5017. Servatae sunt exiguae ver-

suum a margine superiore proximorum reliquiae horum, in recto 11. 21-23, in verso 14. 59-61. Unde suspiceris binas in quaque pagina fuisse columnas; tamen 14 proxime sequebatur 11 omissis 12 et 13.

Quae cum ita sint, pudet quidem negligentiae, sed neque rationes meae infirmantur et, quod gravissimum est, Bucolicorum editio Oxoniensis detrimentum non cepit.

U. DE WILAMOWITZ-MOELLENDORFF.

AD EPICTETUM.

(Continued from page 19.)

III. 1, 31 (in effeminatum quendam pilos vellentem ceterisque ornatus deliciis sexum mutantem:) ἀλλ' οὐκ ἀρέσκει σοι τὸ πραγματίον· ὅλον δι' ὧν αὐτὸ ποιήσων· ἄρον—τί ποτ' ἐκείνο;—τὸ αἴτιον τῶν τριχῶν· ποιήσων εἰς ἅπαντα σαντὸν γυναικα κτέ.

L. ἀρ[εσ]κεῖ.

III. 1, 37 ἀλλ' ἂν μὲν κόραξ κραυγάζων σημαίνει σοί τι, οὐχ ὁ κόραξ ἐστίν ὁ σημαίνων, ἀλλ' ὁ θεὸς δι' αὐτοῦ· ἂν δὲ δι' ἀνθρωπίνης φωνῆς σημαίνει τι, τὸν ἀνθρωπίνην <οὐ> ποιήσει λέγειν σοι ταῦτα, ἵνα γνοίης τὴν δύναμιν τοῦ δαμονίου κτέ.;

Manus recentior Sb, quae οὐ inseruit, sensit quid vellet auctor, non sensit futuro οὐ ποιήσει optativum ἵνα γνοίης male esse subordinatum. L. τὸν ἀνθρωπίνην ποιήσει λέγειν σοι ταῦτα, ἵν' ἀγνοῇς τὴν δύναμιν κτέ.; In vocabulorum divisione et in elisionibus multum peccavit librarius; cf. ex. gr. i. 3, 7 οἱ πλείστοι δ' ἡμῶν ἀλώπεκες καὶ ὡς (ὅσα s) ἐν ζῷσις ἀτυχήματα (i. ὅσ' ἐν ζῷσις), i. 6, 10 μεταβαίνομεν ἀπ' ἄλλων ἐπ' ἄλλα τινά (Cod.: ἄλλα τά, corr. Wachsmuth ἀλλ' ἄττα), i. 20, 12 τὰ διάφορα (corr. editor τὰδιάφορα), ii. 14, 19 τὸν κολοφῶνα ἐπιθῶ (S πείθω, lege κολοφῶν ἐπιθῶ), iii. 21, 2 πρᾶγμα ἀκάθαρτον (S καθάρων, lege πρᾶγμ' ἀκάθαρτον), iv. 13, 18 οὐδέ τι ὀλίγον (corr. Reiskius οὐδ' ἐπ' ὀλίγον).

III. 2, 7 Δεῖ γάρ, φησίν, καὶ ἐν ταῖς ὕλαις ταύταις γνόμενον διαφυλάξαι τὸ ἀνεξαπάτητον. —Τίνα; τὸν καλὸν καὶ ἀγαθόν. σοὶ οὖν τοῦτο λείπει· τὰς ἄλλας ἐκπεπόνηκας;

L.—λείπει;

III. 2, 13 ἔξω δὲ βλέπεις εἰς τὰ ἀπροαίρετα, τί ἐρεῖ ὁ δέσνα καὶ τίς εἶναι δόξεις, εἰ φιλόλογος, εἰ Χρυσίππον ἀγέγνως ἢ Ἀντίπατρον;

L. ἀγεγνωκώς. Cf. i. 4, 6 τίς οὖν προκόπτει; ὁ πολλὰς Χρυσίππου συντάξεις ἀγεγνωκώς; iii. 23, 20 ἰδοὺ ἀκηκῶς ἀνθρωπος λόγον, ἀγεγνωκῶς τὰ Σωκρατικά κτέ.

III. 4, 9 ἔδει εἰσερχόμενον εἰς τὸ θέατρον τοῦτο εἰπεῖν· ἄγε ἵνα Σώφρων στεφανωθῇ;

ἀλλ' ἐκείνο· ἄγε ἵνα τηρήσω τὴν ἐμαντοῦ προαίρεσιν ἐπὶ ταύτης τῆς ὕλης κατὰ φύσιν ἔχουσιν[']. ἐμοὶ παρ' ἐμὲ φίλτερος οὐδεὶς· γελοῖον οὖν, ἵν' ἄλλος νικήσῃ κωμῶδων, ἐμὲ βλάπτεσθαι<'>.

Virgulam transposui. Ceterum S a prima manu exhibet παρ' ἐμοῦ, unde editor coni. παρ' ἐμὲ οὐ. An γὰρ ἐμοῦ? cf. iv. 8, 13 πρὸς ὃν οὐδεὶς ἐστὶ σου πιθανώτερος. De II = Γ cf. Corais coniecturam ad ii. 7, 9.

III. 9, 6 πότε οὕτως ἐπλευσας ὑπὲρ τοῦ τὰ δόγματα ἐπισκέψασθαι τὰ σαντοῦ καὶ εἴ τι φαῦλον ἔχεις, ἐκβαλεῖν; τίνι προσελήλυθας τούτου ἕνεκα; ποῖον χρόνον ἐπέταξας σαντῶ, ποῖαν ἡλικίαν;

L. εἶχες et πόσον χρόνον cf. 11 ὀλίγον χρόνου χρεῖαν ἔχει—;

III. 9, 15 ἀγρὸν οὐχ ἔξω ὥς οὐδὲ σύ, ποτήρια ἀργυρὰ οὐχ ἔξω ὥς οὐδὲ σύ, κτήνη καλὰ ὥς οὐδὲ σύ.

Aut post κτήνη καλά excidit <οὐχ ἔξω>, aut supplendum est <οὐ> κτήνη.

III. 10, 5 — μή, ἂν πυρέξωμεν, ἀφιέναι πάντα καὶ ἐπιλανθάνεσθαι· ἂν ἐγὼ ἐτι φιλοσοφῶ, ὃ θέλει γινέσθω. πού ποτ' ἀπελθόντα τοῦ σωματίου ἐπιμελεῖσθαι† εἴ τε καὶ πυρετὸς οὐκ ἔρχεται.

Emendandi rationem indicavit editor partem citans e iv. 1, 96, qua integra collata sectione (— ἂν δ' αὐτὸς ἐκ τινος περιστάσεως ἐχθρὸς μου γένηται, ἀναχωρήσαι πού ποτε κρείσσον; εἰς ἐρημίαν; ἄγε, ἐκεῖ πυρετὸς οὐκ ἔρχεται;—) scripserim — τοῦ σωματίου ἐπιμελεῖσθαι <κρείττον>. Εἴτ' ἐκεῖ πυρετὸς οὐκ ἔρχεται; De encliticae collocatione, cf. iv. 13, 1 πῶς ποτε.

III. 10, 7 ἀλλ' ἐκεῖ μὲν (ἐν τῷ παγκρατιάειν) ἔξεστι καταλύσαι καὶ μὴ δέρεσθαι, ἐνθάδε δ' ἂν καταλύσωμεν [φιλοσοφοῦντες], τί ὄφελος;

Glossema inclusi, sicut editor inclusit iii. 26, 20 διὰ ταῦτα νῦν τίνεις δίκας ὧν ἡμέλησας [φιλοσοφίας].